

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

**nr. 203.522 van 30 april 2010
in de zaak A. 171.011/XIV-24.987.**

In zake : Vasyl STEFANYUK,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. POKORNY,
 kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
 Stationsstraat 10/002

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Vasyl STEFANYUK, van Oekraïense nationaliteit, op 27 februari 2006 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2006 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 2005 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 21 maart 2006 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur R. VAN DEN EECKHOUT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 18 juli 2005 en zich op 3 november 2005 een tweede maal vluchteling verklaart; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 13 december 2005 beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 januari 2006 deze beslissing bevestigt; dat dit de bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“A. Vluchtrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Oekraïne te bezitten en van Oekraïns-Tsjetsjeense origine te zijn.

U verbleef in de Russische Federatie (Tsjetsjeense Republiek) van 1998 tot een inval in uw huis in de herfst van 2002. U keerde dan terug naar Oekraïne. U kende geen problemen in Oekraïne tot juni 2004. In juni 2004 werd u opgeroepen door de SBU, de Oekraïense staatsveiligheidsdienst. Bij het eerste gesprek werd gevraagd waar u geweest was en wat u gedaan had, waarop u antwoordde dat u in de bouw gewerkt had in Sint-Petersburg. Een week later had u opnieuw een gesprek met dezelfde persoon, en u werd opgesloten voor 1 à 2 weken. U werd geslagen met flessen water en met natte handdoeken, ze sneden u, ze dienden u elektroshocks toe en ze vernielden een vinger met een hamer. U tekende documenten die ze u voorlegden, zonder te weten wat erin stond. U werd naar een militair hospitaal gebracht, waar u 9 maanden bleef, tot 08 maart 2005. Op 08 maart 2005 ontsnapte u uit het hospitaal.

Ongeveer op 08 maart 2005 verliet u Oekraïne en reisde u naar Grodno (Belarus). Op ongeveer 16 juli 2005 verliet u Grodno en reisde u via Polen en Duitsland richting België. U kwam België binnen op 18 juli 2005 en u diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 juli 2005. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd op 06 september 2005 besloten door het Commissariaat-generaal tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omwille van het bedrieglijke en kennelijk ongegronde karakter van deze asielaanvraag. U keerde niet terug naar Oekraïne. U diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 03 november 2005. Op 23 augustus 2005 (toen u zich reeds in België bevond), werd een huiszoeking uitgevoerd bij u thuis in Obertin (Oekraïne). Uw familie wordt opgeroepen en er wordt naar u gevraagd.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u na de negatieve beslissing op uw eerste asielaanvraag niet bent teruggekeerd naar Oekraïne (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p.06). U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle nieuwe elementen die u aanbrengt in het kader van uw tweede asielaanvraag volledig verbonden zijn met uw eerste asielaanvraag en u stelt uitdrukkelijk dat er geen nieuwe elementen zijn die geen verband hebben met uw eerste asielaanvraag (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p.08).

Over uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal dat deze bedrieglijk en kennelijk ongegrond was. Er werd ondermeer vastgesteld dat de oorzaak van uw problemen, namelijk uw verblijf in Tsjetsjenië, ongeloofwaardig was en er bijgevolg ook geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u hierdoor kende met de Oekraïense autoriteiten. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze asielaanvraag.

Als nieuw element geeft u in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf aan dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag gedeeltelijk leugens vertelde (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p. 06 en 07). U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal op 19 januari 2006 namelijk dat u in de herfst van 2002 vanuit Tsjetsjenië terugkeerde naar Oekraïne (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p. 07), dat u in juni 2004 werd opgeroepen door de Oekraïense SBU (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p. 09), dat u 1 à 2 weken werd opgesloten en zwaar werd mishandeld (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p. 12 en 13), waardoor u 09 maanden in een hospitaal diende te blijven voor verzorging, tot u kon ontsnappen (Commissariaat-generaal, 19 januari 2006, Stefanyuk, p. 14 en 15). In het kader van uw eerste asielaanvraag maakt u geen melding van deze zwaarwichtige feiten, en stelt u zelfs dat u van 1998 tot 2005 in Assinovskaja in de Russische Federatie (Tsjetsjeense Republiek) verbleef en spreekt u niet over een terugkeer naar Oekraïne (Commissariaat-generaal, 05 september 2005, Stefanyuk, p. 03). Als reden waarom u niet de waarheid vertelde, verklaarde u dat u bang was dat de Belgische autoriteiten informatie zouden doorspelen aan de Russische en Oekraïense autoriteiten. Deze verkering is echter niet afdoende. Er mag van een kandidaat vluchteling worden verwacht dat als hij bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten hij vanaf de aanvang van zijn asielaanvraag volledige en correcte verklaringen aflegt, zeker met betrekking tot dergelijke essentiële elementen uit zijn asielrelaas. Bijgevolg herstellen deze verklaringen de geloofwaardigheid van uw eerste asielrelaas niet, temeer daar zij ook de geloofwaardigheid van de oorzaak van uw problemen, namelijk uw verblijf in Tsjetsjenië niet herstellen. Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een rijbewijs, een huwelijksakte, en een geboorteakte van uw zoon) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en met betrekking tot de identiteit van uw gezin, doch bevat geen informatie met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een bewijs van de dorpsraad van Obertin dat u niet meer in Obertin woont en dat u gezocht wordt, en een PV van een huiszoeking) bevatten de informatie dat u in Oekraïne gezocht wordt en dat een huiszoeking bij u thuis werd uitgevoerd. In deze documenten wordt echter nergens de reden vermeld waarom u gezocht wordt, en waarom een huiszoeking werd uitgevoerd. Gezien het feit dat uit deze documenten niet blijkt dat u omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie (er werden bij de huiszoeking namelijk documenten meegenomen in verband met uw handel, cfr. CGVS, 19 januari 2006, p. 04) problemen kende in Oekraïne, wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981: artikel 113 quater §2.).”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpt en dit als volgt toelicht:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de bewijskracht van de nieuwe documenten niet heeft beoordeeld in functie van de draagwijdte die verzoeker eraan

had toegekend, maar hoofdzakelijk, met betrekking tot de opgemerkte tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoeker inzake zijn tweede asielaanvraag;

Terwijl door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen aan de voorgelegde stavingsstukken iedere bewijswaarde wordt ontzegd;

Terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de feiten, zoals geformuleerd door verzoekster, ernstig miskende;

Terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geen verder onderzoek verrichtte om uit te maken of betrokkene al dan niet de waarheid sprak hetgeen een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Doordat verzoeker voldoende gegevens heeft aangebracht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève voorradig zijn;

Doordat verzoeker zijn asielaanvraag steunt op gekende problemen die hij had in zijn land van herkomst;

Doordat de aangehaalde problemen binnen het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie vallen;

Doordat de verklaringen van verzoeker overeenkomen met de algemene informatie waarover men kan beschikken;

Doordat de aangehaalde tegenstrijdigheden, die de kern van het asielrelaas niet raken, niet van die aard zijn dat ze de essentie en de waarachtigheid van het asielrelaas zouden aantasten;

Doordat de beweerde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift herhaalt;

2.3. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking heeft op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent vermits zij ze vermeldt, met name het feit dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard dat de nieuwe elementen van de tweede asielaanvraag volledig met de eerste asielaanvraag zijn verbonden, dat die eerste asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond was, dat de verzoekende partij als nieuw element aanvoert dat zij in het kader van de eerste aanvraag gedeeltelijk leugens heeft verteld, dat die uitleg niet afdoende is om de geloofwaardigheid van het bedrieglijk bevonden asielrelaas te herstellen en dat uit de documenten van de verzoekende partij blijkt dat zij gezocht wordt en dat er een huiszoeking is geweest, doch niet om welke reden, noch dat het om een reden uit het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) gaat; dat de verzoekende partij die motieven vervolgens inhoudelijk aanvecht; dat de motieven omstandig zijn uitgewerkt en dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij er geen kennis van heeft kunnen nemen; dat aldus aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan en dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij, in de mate dat zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht, de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijke opdracht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep

in de plaats te stellen van de beoordeling door de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen; dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot enkele algemene stellingen, met name dat “aan de voorgelegde stavingsstukken iedere bewijswaarde wordt ontzegd”, dat de commissaris-generaal “geen verder onderzoek verrichtte om uit te maken of betrokkene al dan niet de waarheid sprak”, dat de aangehaalde problemen binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen en dat de aangehaalde tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas niet raken; dat de verzoekende partij daarbij voorbijgaat aan de concrete motivering in de bestreden beslissing waarom de als nieuw aangevoerde elementen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen; dat een huiszoeking en het feit dat men wordt gezocht op zichzelf geen verband met het Vluchtelingenverdrag houden en dat de verzoekende partij die vaststelling uit de bestreden beslissing niet weerlegt; dat de bestreden beslissing niet op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen uit de tweede asielaanvraag is gesteund; dat de bestreden beslissing wel op tegenstrijdigheden is gesteund in die zin dat de verzoekende partij slechts gedurende de tweede asielaanvraag zwaarwichtige feiten heeft vermeld die tot de kern van het asielrelaas behoren; dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, waarover zij ten tijde van de bestreden beslissing bij de beoordeling van het dringend beroep beschikte, heeft overschreden noch dat zij die beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen; dat het enige middel ook in die mate ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,

 J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.